

Елена Ленголд
Разфасовай ме

Издаването на това произведение е подкрепено от литературната мрежа ТРАДУКИ, членове на която са Федералното министерство за европейски и международни работи на Република Австрия, Външното министерство на Федерална република Германия, Швейцарската културна фондация Про Хелвеция, КултурКонтакт Австрия, Гьоте-институт, словенската Агенция за книгата ЈАК, Културното министерство на Република Хърватия и фондация С. Фишер.

traduki^T

© Jelena Lengold. Pretesteriši me. Arhipelag. Beograd, 2009
© Copyright of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI
Translated by Zhela Georgieva
© Faber Publishers, 2013
© Фондация „С. Фишер“; български превод по поръчка на ТРАДУКИ
Жела Георгиева, преводач, 2013
© Издателство „Фабер“, 2013

ISBN 978-954-400-786-7

Елена Ленголд

Разфасовай ме

Разкази

Превод от сръбски
Жела Георгиева

Издателство Фабер
Велико Търново, 2013

СЪДЪРЖАНИЕ

I

Страх	/ 7
Погледът на кълвача	/ 20
Девет бири	/ 26
Метла, каскет, риба, гипс и туй-онуй	/ 33
Малки разкази за разделите	/ 45
Как ви се струва обядът	/ 51
Готин мъжки нос	/ 60
Waiting for a breeze	/ 68
Вкусът на горските ягоди	/ 77

II

Слух на паяжина	/ 93
Двуметровият хлапак	/ 107
Прозорци	/ 115
Отговор на един журналистически въпрос	/ 124

III

Разфасовай ме	/ 133
Колебание	/ 143
Не те обичам	/ 154
Катарзис	/ 166
В студеното пространство на мъртвите планети	/ 178
Асансьор	/ 190
Третата посока	/ 199

1

Страх

1.

– Тръпки ме побиват от тази кула – каза жената и хвана за ръката мъжа до себе си. Той гледаше през телескопа, като се опитваше да открие някакво определено място.

Монетата, която пуснаха, им позволяваше само двуминутно наблюдение. Точно толкова, колкото да се фокусира гледката.

– Не мислиш ли, че е малко смахнат? – попита тя.

– Бъди спокойна, той е просто безопасен градски луд – каза мъжът. – От години е пазач на кулата. Ето го, носи ни кафе.

– Отровно, сто на сто. Ще ни приспи и никой повече няма да ни намери.

Висок младеж със смешна, олюляваща се походка и широка усмивка се приближи до тях с термос с кафе и две пластмасови чаши.

– Пусто е тук – каза той. – Все по-малко туристи идват. Вече не вземаме входна такса за кулата. Само телескопът се плаща. И кафето е безплатно. Да ви наля ли?

Жената се опита да стисне ръката на мъжа в джоба, но той я измъкна и пое чашите.

– Разбира се – каза той, – много любезно от твоя страна. Ще ни се отрази добре в този студ.

Кафето беше горчиво и безвкусно. Докъдето поглед стига, отвъд огромния стъклен хоризонт се простираха

потънали в сняг гори. Езерото беше замръзнало, а в далечината се мержелееха къщите, досущ като малки тъмни точки в необятната белота.

Жената неохотно сърбаше блудкавото кафе. Чува-ше се само как вятърът шиба в прозорците. Стори ѝ се, че може да чуе собственото си сърце.

„Тук ще си умра – помисли си тя. – Ще умра, преди да съм си допила кафето. Ще ни отвлече в някакво помещение и ще ни скрие завинаги. Никой няма да ни потърси тук.“

Доближи чашата до устните си и допи кафето.

„Ако трябва да се случи, нека се случи час по-скоро.“ Погледна дъното на чашата. Стори ѝ се, че вижда някаква особена утайка.

– Да тръгваме – рече тя на мъжа. – Да тръгваме, докато все още е възможно.

– Чакайте – каза младежът. – Не сте се разписали в книгата за впечатления. Тя е на долния етаж.

– Той чака отровата да започне да действа – прошепна жената.

– Не ставай смешна – отговори мъжът. – Това не ти е филм на Хичкок, а просто стара изоставена кула. Хайде да се разпишем в книгата.

Докато стояха надвесени над голямата книга, жената изведнъж се сети за женитбата си. Същата като тази голяма книга. Същата писалка. Черно мастило.

Написа „страх ме е“ и добави отдолу името си и датата. Мъжът до нея се усмихна и написа: „не обичам зимата“. Неговият подпис беше нечетлив и закръглен.

Докато се качваха на асансьора, чувстваше, че младежът гледа подире им. Обърна се още веднъж и го погледна, докато вратата се затваряше. Ръцете му бяха стиснати. В гърч. Погледът му обаче беше все така кро-тък. И усмивката на лицето му.

Вратата на асансьора безшумно се затвори и тя зърна лицето си в огледалото. „Остарявам – помисли си. – Все повече заприличвам на майка си.“

2.

Докато той караше, тя държеше ръката си на колелото му. От дълго време мъжът мълчеше и само от време на време се обръщаше към нея и ѝ отправяше нещо като усмивка. Не го биваше особено по усмивките. Лицето му изглеждаше много по-естествено, когато беше сериозен.

– Колко километра има още? – попита тя.

– Скоро ще пристигнем. Хей там е църквата. И гробището. Тук е погребан баща ми.

– И аз ли ще бъда погребана тук? Някой ден?

– Може би. Ако останеш достатъчно дълго с мен в този джендем.

– Наистина има много гори наоколо.

– Казах ти, че моята къща е дълбоко в гората. Това плаши ли те?

– Не, не – каза жената неуверено, – но е много различно от всичко, с което съм свикнала.

– Зная. От самото начало ми каза, че обичаш големите градове.

– Обичах ги. Сега обичам теб.

Свиха от главния път по една горска пътечка. Чу се как снегът скърца под колелата.

– Колко пъти в годината идва пощальон тук? Само за Коледа ли?

Мъжът не беше настроен за шеги.

– Идва всеки ден – каза той.

– Ентусиаст – отговори жената.

Струваше ѝ се, че няма нищо по-естествено от това да седи до него тук, в колата. Ако можеха да продължат вечно да пътуват така!

Беше се свечерило. Навсякъде край пътя се провиждаха огромните дървета. И една далечна светлина.

– Това е моята къща – каза мъжът. – Когато се върнеш отново у вас и си мислиш за всичко това, поне ще знаеш как изглежда.

„Не мога да си представя, че скоро отново ще си бъда у дома – помисли си жената и няколко мигновени картини прелетяха през главата ѝ, преди да успее да спре изненадващия им устрем. Тераса. Саксии с хризантеми. Синя найлонова завеса в банята. Колело в килера. Нейният мъж, наведен, поправя веригата на колелото. Изчезни!“ – извика тя мислено на картината и картината изчезна. Отново се намираше тук, сред някаква непозната гора. Светлината се приближаваше. Очертаваха се контурите на къщата.

– ... когато си там, опитай се да си представиш, че живееш тук и всеки ден караш колата по този път. Понякога е страшно заледено. Налага се да бъдеш сръчна.

Някакво куче радостно залая и дотича до колата. Докато слизаше, мъжът го заговори:

– Емиле, здрасти Емиле! Добро куче ли си? Какво ново има, Емиле?

Кучето скимтеше от щастие и се опитваше да скочи върху мъжа. Жената бавно, нерешително отвори вратата на автомобила и слезе. Подуши въздуха. Не миришеше на нищо. „Север – помисли си тя. – Няма никакви миризми. Стерилно чист север.“

Кучето дотича при нея. Подуши ботушите ѝ. Тя бавно протегна ръка. То я подуши.

– Здравсти, Емиле – каза тя. – Ние с теб не се познаваме.

Гласът ѝ все пак издаваше някакъв страх. Кучешките зъби светеха в мрака. „Не бих искала да остана тук сама с това куче“ – помисли си тя.

– Емил е добро куче. Изглежда опасен, но е съвсем миролюбив.

– За разлика от теб.

Мъжът я погледна учудено.

– Не разбираш нито една моя шега – каза жената. – По дяволите, не зная за какво се влюбих в теб?

Мъжът я хвана за ръката.

– Страх ме е – каза той.

– Защо?

– Сега ще влезем въкъщи. Ако сега не ти хареса, никога няма да ти хареса. И без това си ужасена от всичко наоколо, зная.

– Не съм. Просто ми е странно. Непознато, това е всичко.

– Снощи каза, че всичко ще ти бъде познато, ако това място е твоя съдба.

– Може би не трябваше да пристигнем вечерта.

– Ти пожела да разгледаш околностите от кулата. Там изгубихме целия следобед.

– Трябваше да видя как изглежда пейзажът, сред който ще живея. Моля те, целуни ме тук, преди да влезем.

Мъжът я притисна до себе си. Емил душеше наоколо. Жената се облегна на едно дърво.

– Чакай – каза, – нека останем още малко навън. Хубаво е тук. Остави ме лека-полека да свикна с мястото.

– Не ти ли е студено?
– Не. Когато беше млад, правеше ли често любов в гората?
– Да, понякога.
– А в колата.
– Да.
– Отбиваше от шосето и отиваше с момичето в тъмното.
Той поклати глава.
– Хубаво време беше, нали? – попита жената, но сякаш отпрати въпроса по-скоро към себе си.
Целуваха се, облепени на студеното дърво. Чуваше се как Емил дъхти в тъмното.

3.

Жената се събуди първа. В същия миг осъзна къде се намира. „Как се чувствам?“ – попита себе си. Но ясен отговор нямаше. Беше жадна, със сигурност. Бяха изпили доста вино миналата нощ. Тя стана от леглото, бавно, за да не го събуди и учудено се огледа. Къде беше банята?

Погледът ѝ спря на онова, което можеше да се види през прозореца. Не можеше да повярва на очите си: на няколко метра от него стоеше цяло стадо елени. Тя бавно дръпна пердето. Наистина, елените бяха тук. Един с големи рога. И няколко по-малки. Виждаше се как изпускат въздух през огромните си ноздри. „Боже – помисли тя, – къде се намирам? В шибана зоологическа градина?“

„Това вероятно е хубава сутрешна гледка“ – каза си мислено. Но по някаква причина не можеше да долови